

det af Udvalget udarbejdede Forslag faaet et fra den nugældende Lov om Ferskvandsfiskeri noget afvigende Udseende, idet man paa Grundlag af de under Lovens Anvendelse indvundne Erfaringer og opstaaede Tvivlsspørgsmaal har søgt at skabe en klarere Formulering af de Tanker, der har været nedlagte i Lovens enkelte Bestemmelser, ligesom man for at skabe et bedre Overblik over Indholdet har delt enkelte større Paragraffer som f. Eks. Bestemmelserne vedrørende de faste Fangstindretninger og om Regulativers Oprettelse og Indhold i flere mindre.

I Overensstemmelse med Ferskvandsfiskeriforeningens derom fremsatte Ønske har man ment nærmeré at burde præcisere Grænserne for *Lodsejernes Ret til Fiskeri* i de ferske Vande. I den gældende Lovs § 1 betegnes Rettens Grænser ved Ordene: „enhver ud for sin Grund og indtil midtstrøms“. Disse Ord er uforandret gaaet over fra Lov af 26. Marts 1898 om Fiskeriet i ferske Vande, der atter har benyttet samme Udtryk som Lov af 5. April 1888 om Fiskeriet i Danmark, jfr. sammes § 49, medens der i det af den under 31. Maj 1873 nedsatte Fiskerikommission udarbejdede Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark § 54 benyttes følgende Udtryk: „Midtstrømslinien...antages...at danne Grænsen...“. I § 55 (svarende til den nugældende Lovs § 2) fastsættes, at Redskaber herefter ikke maa „anbringes længere ud fra Bredden end til Midtstrøms“. Ifølge nævnte Kommissions Bemærkninger til § 54 er man gaaet ud fra D. L. 5—10—42, ifølge hvilken Lodsejernes Fiskeriret gaar „indtil Midtstrøms“, og ved Midtstrømslinien har man forstaaet „en fast og uforanderlig Skjellinie i Midten af Vandlejet og ikke en efter Vandoverfladens Omvexlinger fluktuerende Linie i Vandets Overflade“ eller: „uforanderlige Linier, der tænkes dragne i Vandlejet („den gamle Midtstrømslinie“)“. Til Støtte for denne Forstaaelse af Midtstrømslinien har man anført N. L. 5—11—5, hvori det hedder: „Bryder Aae, eller Elv, paa enten deres Jord, da eyer den Aaen, som Jorden aatte, der hun brød. End den anden eyer Grunden, eller Øen indtil det, som var midt i Aaen, da hun rant ret af gammel Tid. End om hun bryder videre ind paa den enes Jord, da eyer han, som Jorden aatte, baade Aaen og Grunden indtil mit i det Løb, som Aaen tilforn havde“. Af foranstaaende vil det være klart, at det har været Norske Lovs Mening og maa blive Konsekvensen af fornævnte Kommissions Udtalelser, at Midtstrømslinien kunde gaa f. Eks. midt paa en Mark, naar blot Aaen og dermed ogsaa Midtstrømslinien kunde paavises — om end i længst forsvunden Tid — at være gaaet dér. En saadan Fortolkning af „midtstrøms“ er da ogsaa gjort gældende, jfr. f. Eks. Torp, Tingsret 1905, p. 200. Gaar man nu imidlertid over til fornævnte Kommissions Bemærkninger til ovennævnte Forslags § 55, hvorefter faste Redskaber ikke maa sættes længere ud end til midtstrøms, vil man se, at det samme Ord her forstaas i en hel anden Betydning, nemlig Midten af selve Strømmen, som denne til enhver Tid former sig, idet det her er Formaalet, at den enkelte Lodsejer ikke skal kunne spærre for Fiskens frie Gang til andre Dele af Vandløbet, hvad der ogsaa fremgaar af det i samme Paragraf indeholdte Paabud om et frit Rum af $\frac{1}{3}$ Del af Vandlejets Bredde, naar der udsættes Redskaber fra begge Bredder mod hinanden, jfr. ogsaa den nugældende Lovs § 2. Det samme Ord er altsaa i samme Lov og Forslag til Lov taget i to vidt forskellige Betydninger, et Forhold der formentlig ikke kan opretholdes.

Men selv om man vilde fortolke den nugældende Lovs § 1 efter samme Lovs § 2, saaledes at Midtstrømslinien virkelig var Midten af Strømmen — en Fortolkning, der iøvrigt godt lod sig forene med D. L. 5—10—42, navnlig dennes Slutbestemmelse — efterlader Lovens § 2 dog vedblivende Tvivl, idet denne i 2det Punktum af